

ת"פ (ירושלים) 24126-03-22 - מדינת ישראל נ' אבראהים קווסאמה

ת"פ (ירושלים) 24126-03-22 - מדינת ישראל נ' אבראהים קווסאמהשלום ירושלים

ת"פ (ירושלים) 24126-03-22

מדינת ישראל

נגד

אבראהים קווסאמה

בית משפט השלום בירושלים

[24.02.2025]

כבוד השופט ארנון איתן

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א)(לחוק העונשין, התשל"ז-1977). בין הצדדים הוסכם כי הנאשם יופנה לתסקיר שירות המבחן אשר יבחן בין היתר, את סוגיית ההרשעה.
2. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 9.12.21 בשעה 18:20 לערך הגיע הנאשם ברכב מסוג סוזוקי ל.ז. 09648563 (להלן: "הרכב") למחסום חיזמא. באותן הנסיבות החזיק הנאשם בתא משענת היד באגרופן שחור. ראיות ההגנה לעונש ההגנה הגישה עמדה של משרד הרישוי באשר להוצאת רישיון נהיגה מקצועי - נ/1. תמצית טיעוני הצדדים
3. המאשימה הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו וציינה כי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל שייטכן שירוצו בעבודות שירות, בנוסף לקנס. בהתייחס לסוגיית ההרשעה ציינה המאשימה כי הרשעה יכולה לפגוע בכל תחום אך הכלל הוא הרשעה, והחריג הוא אי-הרשעה. לדברי המאשימה במקרה הנידון אין נתון מיוחד שיכול להצדיק את ביטול ההרשעה, וגם המסמך שהוגש על ידי ב"כ הנאשם מראה כי בידי הרשויות הסמכות לשקול אם לתת לנאשם רישיון ציבורי או לא. כמו כן, לא צוין ולא הוכח כי ההרשעה תפגע בפרנסת הנאשם. על כן, עתרה המאשימה להותרת ההרשעה על כנה, וביקשה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי, קנס, התחייבות והשמדת מוצגים בסיום ההליך.

4. הסנגור הפנה לרע"פ 10-3446 שם בוטלה הרשעתו של צעיר שהחזיק אגרופן. עוד צוין על ידו כי האגרופן היה בתוך התא ברכב ולא על גופו של הנאשם. לעניין הוועדה להוצאת רישיון נהיגה מקצועי ציין הסנגור כי לכלל וועדה יש אפשרות לבחון נסיבות שאינן קשורות, וברור כי אם יש 2 נאשמים שלאחד יש הרשעה ולשני אין, מי שלחובתו ניצב רישום לא יקבל רישיון ציבורי. הסנגור הפנה לכך שהתסקיר בעניינו של הנאשם חיובי וציין, כי מדובר בעבירה ראשונה ויחידה. עוד הוסיף כי הנאשם עשה טעות ולקח אחריות על העבירה שבוצעה לפני 3 שנים, וכי מאז לא נפתחו לו תיקים.
5. הנאשם בסיום הדיון הביע צער על המעשה, הסביר כי הבין שטעה, וציין כי לא יחזור על המעשה פעם נוספת. עוד הוסיף כי הוא עובד כנהג משאית בחברת "רדימקס", כי הוא בעל עסק וכי הוא לא רוצה שהתיק יעכב אותו בחיים. סוגיית ההרשעה
6. הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדין ויישא בעונשו. הימנעות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נגד מדינת ישראל [נבו] (21.8.85)).
7. בפסק הדין המנחה בעניין זה: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337, נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים...".
8. בפסיקה מאוחרת יותר נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה ממד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל [נבו] (20.6.06); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי הרשעה: רע"פ 1666/05 יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל [נבו] (24.03.05); ע"פ 1042/03 מצרפלו שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל, נח(1) 721 (2003)).
9. כפי שיפורט להלן, ועל אף קיומה של המלצה חיובית מטעם שרות המבחן, איני סבור כי מקרה זה הינו חריג לכלל המצדיק את ביטול ההרשעה, זאת ממספר טעמים:
10. ראשית, באשר לסוג העבירה, הרי שהחזקת סכין הינה עבירה המסכנת את שלום הציבור, ומכאן ראה המחוקק צורך להגדירה כעבירה מסוג "פשע". בשל השכיחות המצערת בה נעשה בה שימוש, קראו בתי המשפט להחמיר בענישה כנגד נושאי סכינים ואגרופנים. (ראו לדוגמה: 7924/05 אזבו דעוף נגד מדינת ישראל (11.1.07), רע"פ 529/10 אריאל שאלתיאל נגד מדינת ישראל (1.2.10)).

שנית, לא מצאתי כי הוכחה פגיעה ממשית בנאשם שהרי המסמך שהוצג על ידי ב"כ הנאשם אינו מצביע בהכרח על שלילת היכולת להוציא רישיון נהיגה מקצועי, אלא משאיר לרשות הרישוי את שיקול דעת. בהתאם להלכה, תנאי זה הינו מצטבר למבחן שנקבע בפסיקה, ויש להוכיח נזק ממשי וקונקרטי, ואין די בהפניה לנזק עתידי אפשרי. (ראו: רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל (1.1.13), ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נגד מדינת ישראל (13.3.13)).

11. בנסיבות אותן ציינתי לעיל, מצאתי כי אין זה אחד מאותם מקרים מיוחדים הראויים להימנות בין היוצאים מן הכלל אשר בהם תימנע ההרשעה.

מתחם העונש ההולם

12. תופעת הסכינאות מסכנת את שלום הציבור, ובהתאם קיימת בפסיקה מגמת החמרה ביחס לעבירה זו. (ראו: רע"פ 4200/12 אחמד אבו זניד נגד מדינת ישראל (מיום 27.6.12), רע"פ 1949/15 תקרורי נ' מ"י (מיום 2.4.2015), רע"פ 3676/15 מחאג'נה נ' מ"י (מיום 8.6.2015), רע"פ 1490/12 יוסף אבו גוש נגד מדינת ישראל (מיום 15.7.12), רע"פ 4079/10 אימן ג'בשה נגד מדינת ישראל (מיום 23.8.10), מנגד ראו גם: רע"פ 3446/10 עבד אלחלים נ' מ"י (מיום 6.4.2011)).

13. לאחר ששקלתי את נסיבות ביצוע העבירה, האינטרס המוגן, וכן, הפסיקה הנוהגת אני קובע כי מתחם הענישה הינו החל ממאסר מותנה ו/או של"צ ועד מספר חודשי מאסר שניתן לבצעם על דרך עבודות השירות. גזירת העונש המתאים לנאשם:

14. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא' לחוק העונשין). הנאשם כבן 24, רווק, עובד כנהג משאית בחברת "טובול חומרי בניין" מזה כשנתיים.

15. הנאשם הודה בבית המשפט, והוא נעדר עבר פלילי. הבאתי בחשבון את נסיבותיו האישיות כפי שפורטו בפניי, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן התרשמות שרות המבחן לכך שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, וניכר כי מעשיו עומדים בפער מעמדותיו והשקפותיו. כמו כן, הבאתי בחשבון את התרשמות שירות המבחן כי הנאשם גילה כוחות תפקודיים תקינים, משקיע מאמציו להתפתחות אישית ומקצועית, ונמנע ממעורבות פלילית.

16. באשר לעבירה, נמסר כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, גילה הבנה לחומרם והביע חרטה. לדברי הנאשם, הוא רכש את האגרופן לצורכי נוי, ולא העלה בדעתו להשתמש בו למטרה פסולה. עוד תיאר כי לא היה מודע כי עבר על החוק, וכאשר נודע לו על כך הוא הגיב בלחץ ובהלה. בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה, ומבלי להקל ראש בה, הרי שבהתאם לכתב האישום, הסכין נמצאה בתא משענת היד שברכב.

17. באיזון בין השיקולים השונים ראיתי לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה, ולהטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 45 יום אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שנה מהיום את העבירה בה הורשע.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 2500 ₪ להימנע משך שנתיים מביצוע העבירה בה הורשע. רשמתי את התחייבות המשיב בפניי בע"פ.

ג. הסכין ואגרופן יושמדו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו שבט תשפ"ה, 24 פברואר 2025, במעמד הנוכחים.